

Sygn. akt I C 1780/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Korfanty

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 sierpnia 2015 roku w G.

sprawy z powództwa **P. K.**

przeciwko **Towarzystwu (...) w W.**

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 1.378 zł (tysiąc trzysta siedemdziesiąt osiem złotych) z każdorazowymi ustawowymi odsetkami od dnia 25 sierpnia 2014 roku oraz kwotę 874,58 zł (osiemset siedemdziesiąt cztery złote pięćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. nakazuje pobrać od powoda P. K. z zasądzonego w pkt 1 roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 44,05 zł (czterdzieści cztery złote pięć groszy) tytułem zwrotu części nieuiszczonych kosztów wynagrodzenia biegłego;
4. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 200,66 zł (dwieście złotych sześćdziesiąt sześć groszy) tytułem zwrotu części nieuiszczonych kosztów wynagrodzenia biegłego.

SSR Grzegorz Korfanty

sygn. akt I C 1780/14

UZASADNIENIE

W dniu 25 sierpnia 2014 roku powód P. K., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wystąpił z pozwem o zapłatę przeciwko pozwanemu Towarzystwu (...) w W., domagając się zasądzenia kwoty 1.690,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność M. W., został uszkodzony w wyniku kolizji drogowej, do której doszło w dniu 14 października 2013 roku. Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu jego spowodowania był ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Poszkodowana zgłosiła szkodę pozwanej. W związku z uszkodzeniem pojazdu w kolizji, poszkodowana najęła pojazd zastępczy, który był jej niezbędny

przez cały okres związany z likwidacją szkody, a który wynosił 13 dni (tj. począwszy od daty wystąpienia szkody do wydania pojazdu po naprawie). Podniósł, że wstąpił w prawa poszkodowanej na podstawie zawartej z poszkodowaną umowy cesji. Po nabyciu przez powoda praw z cesji, wezwał on pozwanego do zapłaty należnego odszkodowania z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.690,00 zł, jednakże pozwany nie uczynił zadość wezwaniu. Jednocześnie powód wyjaśnił, że poszkodowana nie miała możliwości odliczenia podatku VAT od dokonanej naprawy.

W odpowiedzi na pozew pozwane Towarzystwo (...)

w W., reprezentowane przez profesjonalnego pełnomocnika, wniosło o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów korespondencji.

Pozwane towarzystwo nie kwestionowało zasady odpowiedzialności za skutki zdarzenia z dnia 14 października 2013 roku. Pozwany argumentował, że odmawiając wypłacenia powodowi odszkodowania z tytułu najmu przez poszkodowaną pojazdu zastępczego, pozwany kierował się faktem, iż w okresie najmu pojazdu zastępczego poszkodowana posiadała także inny pojazd, który mógł być przez nią użytkowany w miejsce pojazdu uszkodzonego – był to pojazd marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W konsekwencji, najem pojazdu zastępczego przez poszkodowaną nie był ani celowy, ani uzasadniony. Ponadto pozwany wyjaśnił, że uszkodzony pojazd poszkodowanej – R. (...), reprezentował segment A, natomiast pojazd zastępczy – F. (...), reprezentował segment B. Tym samym, korzystanie przez poszkodowaną z pojazdu zastępczego reprezentującego wyższą klasę aniżeli pojazd uszkodzony, stanowiło polepszenie jej sytuacji

i w tym zakresie na pozwanej nie ciąży obowiązek naprawienia szkody. Ponadto, pozwany zakwestionował czasokres najmu pojazdu zastępczego, wskazując iż zgodnie

z przedstawioną przez powoda historią naprawy pojazdu wynosił on 11 dni (tj. od dnia 21 października 2013 roku do dnia 31 października 2013 roku). Nadto wskazał, iż brak daty zawarcia umowy najmu pojazdu zastępczego stanowi brak essentialia negotii umowy, tym bardziej że zachodzi sprzeczność między datą przyjętą jako data wydania pojazdu w umowie (tj. 19 października 2013 roku), a datą przyjętą jako początek najmu w historii szkody pojazdu (tj. 21 października 2013 roku). Pozwany wskazał także, że powód nie wykazał faktu poniesienia kosztów najmu, a nadto że poszkodowana, jako przedsiębiorca oraz czynny podatnik podatku VAT, mogłaby domagać się odszkodowania za najem pojazdu zastępczego co najwyżej w kwocie netto. W konsekwencji, pozwany zakwestionował także żądanie odsetkowe.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 października 2013 roku w G. doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność M. W..

Sprawcą zdarzenia był inny uczestnik ruchu, który w dniu zdarzenia poruszał się pojazdem ubezpieczonym w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) w W..

M. W. zgłosiła szkodę ubezpieczycielowi.

/okoliczności bezsporne/

Uszkodzenia powstałe w pojeździe M. W. nie uniemożliwiały korzystanie z niego. Poszkodowana poruszała się nim przez kilka dni po zdarzeniu, natomiast w dniu 19 października 2013 roku ostatecznie oddała pojazd do warsztatu naprawczego.

/dowody: historia szkody (k. 11), ocena techniczna pojazdu (k. 31 – 33)/

M. W. zawarła z P. K. umowę najmu pojazdu zastępczego – F. (...). Strony ustaliły dobową stawkę za najem pojazdu na kwotę 130,00 zł. Pojazd został wydany poszkodowanej w dniu 19 października 2013 roku.

/dowód: umowa najmu pojazdu numer 11/10/2013 (k. 10), oświadczenia (k. 12 – 13)/

W okresie, kiedy doszło do powstania szkody w pojeździe stanowiącym własność M. W., prowadziła ona działalność gospodarczą. Uszkodzony pojazd marki R. (...) nie stanowił majątku związanego z prowadzoną przez nią działalnością gospodarczą – był jej niezbędny dla codziennych dojazdów do pracy z miejsca jej zamieszkania (S.) do miejsca jej pracy (G.) oraz dojazdów do swojej 90 – letniej matki, nad którą poszkodowana sprawowała opiekę. W tym okresie M. W. nie dysponowała innym pojazdem, z którego mogłaby korzystać w okresie naprawy pojazdu.

/dowody: wydruk strony internetowej (k. 34), zeznania świadka M. W. (k. 49 – 50)/

M. W. była i nadal jest czynnym płatnikiem podatku VAT.

/okoliczność bezsporna/

Najem pojazdu zastępczego zakończył się z dniem 31 października 2013 roku.

/dowody: umowa najmu pojazdu numer 11/10/2013 (k. 10), historia szkody (k. 11)/

Z tytułu najmu pojazdu zastępczego, wynajmujący P. K. wystawił poszkodowanej fakturę VAT, dokumentującą należności za najem. Faktura ta obejmowała okres od dnia 19 października 2013 roku do dnia 31 października 2013 roku, zaś należność z tego tytułu wyniosła 1.690,00 zł.

/dowód: faktura VAT z dnia 6 listopada 2013 roku (k. 9)/

Niezależnie, w dniu 19 października 2013 roku M. W. zawarła z P. K. umowę cesji, przedmiotem której było zbycie na rzecz cesjonariusza przysługującego poszkodowanej prawa do dochodzenia od Towarzystwa (...) w W. wszelkich roszczeń z tytułu najmu przez poszkodowaną pojazdu zastępczego.

/dowód: umowa cesji z dnia 19 października 2013 roku (k. 8)/

Pismem z dnia 13 sierpnia 2014 roku P. K., za pośrednictwem ustanowionego pełnomocnika, wezwał Towarzystwo (...) w W. do zapłaty na jego rzecz kwoty 1.690,00 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego przez M. W..

/dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 13 sierpnia 2014 roku (k. 14a – 15)/

W wyniku przeprowadzonego przez Towarzystwo (...) w W. postępowania likwidacyjnego, z tytułu szkody powstałej w pojeździe M. W., przyznano odszkodowanie w kwocie 6.784,68 zł. Odszkodowanie nie obejmowało kosztów najmu pojazdu zastępczego.

/dowód: pismo z dnia 20 listopada 2013 roku (k. 14)/

Stawka najmu pojazdu zastępczego zastosowana przy umowie zawartej z M. W. była stawką rynkową.

/dowód: opinia biegłego sądowego (k. 70 – 81)/

Powyższy stan faktyczny został ustalony w części w oparciu o okoliczności bezsporne, natomiast w pozostałym zakresie Sąd oparł się na wymienionych wyżej dowodach z dokumentów, zeznaniach świadka M. W. oraz opinii biegłego sądowego.

Zarówno treść jak i autentyczność dokumentów zgromadzonych w materiale dowodowym nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a i Sąd nie znalazł podstaw, by czynić to z urzędu. W konsekwencji, Sąd ocenił je jako wiarygodne.

Sąd przydał moc dowodu zeznaniom świadka M. W., oceniając je jako wiarygodne i niebudzące wątpliwości Sądu.

Także opinia sporządzona przez biegłego sądowego była zdaniem Sądu fachowa, rzetelna i jasna. Jej treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron reprezentowanych przez profesjonalnych pełnomocników.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd pominął dokument znajdujący się na karcie 28 akt, albowiem tożsamy dokument został dopuszczony jako dowód już na wcześniejszym etapie postępowania. Sąd ostatecznie pominął także dowód znajdujący się na karcie 29 akt, albowiem okazał się on nieprzydatny dla czynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, jednakże kwota żądania powoda wymagała korekty.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego był przepis art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, iż z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia.

Z przepisu art. 822 § 1 k.c. wynika jednoznacznie, iż co do zasady zakład ubezpieczeń ponosi odpowiedzialność w takim samym zakresie jak sprawca szkody.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do naprawienia szkody ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikała. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (porównaj: orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 11 lipca 1957 roku, sygn. akt II CR 304/57, publ. OSN 1958/3/76, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1963 roku, sygn. akt III PO 31/63, publ. OSNCP 1964/7-8/128).

Jak wynika z treści przepisu art. 361 § 2 k.c., naprawienie szkody ma zapewnić całkowitą kompensatę doznanego przez poszkodowanego uszczerbku. Oznacza to z kolei, iż odpowiedzialność zobowiązanego nie jest ograniczona tylko do bezpośrednich następstw działania sprawcy kolizji, ale musi mieścić się w granicach normalnego związku przyczynowego.

Między stronami nie były sporne okoliczności zdarzenia z dnia 14 października 2013 roku, ani podstawy odpowiedzialności pozwanego za skutki tego zdarzenia. Kwestią sporną pozostawała natomiast zarówno sama zasada, jak i wysokość należnego powodowi odszkodowania, które dotyczyło kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Jedynie krótko należy wskazać, że powód nabył prawo do dochodzenia odszkodowania na podstawie przepisu art. 509 k.c., albowiem między powodem a poszkodowaną M. W., właścicielem pojazdu uszkodzonego w kolizji z dnia 14 października 2013 roku, została skutecznie zawarta umowa cesji, na podstawie której, powód nabył prawo dochodzenia odszkodowania w powyższym zakresie.

Sąd uznał, iż powód zasadnie domagał się zwrotu poniesionych przez niego kosztów wynajęcia poszkodowanej pojazdu zastępczego za okres 13 dni, przy zastosowaniu stawki najmu uwzględnionej na wystawionej na tę okoliczność fakturze VAT.

Jeśli chodzi o czasokres uzasadnionego najmu pojazdu zastępczego Sąd doszedł do przekonania, zestawiając daty wszystkich dokumentów zgromadzonych w materiale dowodowym, że poszkodowana najęła pojazd zastępczy z dniem 19 października 2013 roku, a nie jak wynika to z przedstawionej przez powoda historii szkody, z dniem 21 października

2013 roku. Doświadczenie zawodowe Sądu wskazuje, że utartą praktyką stosowaną przez zakłady wynajmujące pojazdy zastępcze jest zawieranie umów cesji wierzytelności wynikających z faktu wystąpienia szkody oraz oświadczeń dotyczących niezbędności najęcia pojazdu zastępczego, przy okazji zawierania umowy najmu takiego pojazdu, a nie na kilka dni przed jej zawarciem. W przekonaniu Sądu, taka sekwencja zdarzeń miała miejsce także i w niniejszej sprawie. Jako dowodu decydującego w powyższej kwestii Sąd nie mógł potraktować historii szkody, jako że historię tę, zgodnie z zapisem na dokumencie, sporządził warsztat naprawczy, który likwidował szkodę w pojeździe poszkodowanej, a nie sama poszkodowana bądź powód. W tym też zakresie Sąd nie oparł się na sporządzonej przez biegłego sądowego opinii.

Odnosząc się do stawki najmu pojazdu zastępczego należało stwierdzić, że stawka ta zastosowana przez powoda (tj. 106,00 zł netto) mieściła się w stawkach rynkowych obowiązujących na terenie województwa (...). W ocenie Sądu nie była ona rażąco wygórowana. W konsekwencji, koszt wynajmu pojazdu zastępczego przedstawiał rzeczywistą wartość szkody poniesionej przez powoda.

Mając jednak na uwadze, że zarówno w dacie szkody, jak i aktualnie poszkodowana prowadziła działalność gospodarczą i była czynnym podatnikiem podatku VAT, powód mógł domagać się odszkodowania w kwocie netto, a nie brutto.

W konsekwencji powyższych rozważań ostatecznie zasądzona na rzecz powoda kwota, w łącznej wysokości 1.378,00 zł, została wyliczona z zastosowaniem stawki najmu pojazdu zastępczego w kwocie netto (tj. 106,00 zł) i obejmowała okres 13 dni. W pozostałym zakresie, przekraczającym zasądzoną na rzecz powoda kwotę, powództwo jako nadmierne, podlegało oddaleniu.

O odsetkach ustawowych orzeczono na podstawie przepisu art. 481 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152). W myśl powołanego przepisu art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jako że powód domagał się zasądzenia odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu, jego żądanie mieściło się w okresie wymagalności roszczenia o wypłatę.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 82 %, a zatem w takim stosunku do zwrotu kosztów procesu na jego rzecz był zobowiązany pozwany. Na poniesione przez powoda koszty procesu, w łącznej wysokości 1.202,00 zł, składały się: opłata od pozwu w kwocie 85,00 zł, wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600,00 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz zaliczka na biegłego sądowego w kwocie 500,00 zł. Z kolei na poniesione przez pozwanego koszty procesu, w łącznej kwocie 617,00 zł, składały się: wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika w kwocie 600,00 zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł. Dokonując rozliczenia wedle przyjętej zasady rozliczenia kosztów procesu, ostatecznie na rzecz powoda zasądzeniu podlegała od pozwanego kwota 874,58 zł.

Stosując przyjętą zasadę rozliczenia kosztów procesu, w punktach 3. wraz 4. wyroku Sąd orzekł o zwrocie przez strony kwot wydatkowanych tymczasowo z budżetu Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach na wynagrodzenie biegłego sądowego, które nie znalazło pokrycia w uiszczonych przez powoda zaliczce.

SSR Grzegorz Korfanty